

tage Udtalelser fra tidligere Tid; jeg tror, at jeg ikke een, men flere Gange har haft Lejlighed til her i Salen at paavise sikre Midler til at naa et bedre Forlig end det, som blev naaet den 1ste April 1894. Det ærede Medlem har glemt mine Udtalelser i saa Henseende, men jeg skal tillade mig at henbise det ærede Medlem til at se efter i Rigsdagstidenden for det foregaaende Aar, saa vil han sikkert finde, at jeg der har angivet saadanne Midler. — Endnu en Bemærkning vil jeg i saa Henseende tillade mig. Den forhenværende, højtærede Konseilspræsident, det nuværende 3dje Medlem for 9de Kredts (Strup) har vist en Egenkab, som jeg yder ham Anerkendelse for. Jeg er ikke enig med den forhenværende, højtærede Konseilspræsident i det Maal, han har sat sig, og heller ikke i de Midler, han har brugt, men der er en Egenkab hos ham, som jeg maa respektere, og det er hans Viljestyrke. De Vøster, han har givet sine Meningsfæller gennem mange Aar, har han holdt, og naar han har opmuntret dem til at vise Udholdenhed, saa har han ogsaa for sit eget Vedkommende vist Udholdenhed. Jeg vil sige til det ærede 1ste Medlem for 11te Kredts, at han kunde lære adskilligt af den forhenværende, højtærede Konseilspræsident i saa Henseende. Dersom det ærede Medlem og hans Meningsfæller havde vist, at de havde en noget mere staalkat Vilje, end der har givet sig til Kende hos de Herrer i de sidst forløbne Aar, saa tror jeg — ja, jeg er endog saa sikker derpaa —, at vi havde naaet et Forlig, som var ti Gange værdigere, ti Gange bedre for Folk og Land end det, vi opnaaede den 1ste April 1894. Det ærede Medlem forfikkede om sin Grundlovstrofast, der var usorandret den samme, som den altid havde været. Jeg skal ikke gaa i Rette med det ærede Medlems Grundlovstrofast, jeg dømmer ikke nogens Hjertelag i saa Henseende. Jeg havde Lejlighed til at bemærke, at det, der var stet her, havde de Herrer ikke noget Mandat fra deres Vælgere til at gøre, men det var stet paa Trods af Valgdagen, de havde paa den sidste Valgdag givet Forsikringer om deres ubrødelige Grundlovstrofast og om, at de som Følge deraf hverken vilde være med til at give Bevillinger til Provisorierne eller til Fæstningen. At det, der er stet, er stet paa Trods af givne Vøster og paa Trods af Valgdagen, det var det ærede Medlem saa venlig at lade staa uberørt, og jeg haaber ogsaa, at han fremdeles vil erkende, at det ikke er muligt at røre ved den Ting; det er en Kendsgerning, som er aldeles bestemt. — Saa fandt det

ærede Medlem Anledning til at prise den Selvbeherstelse, som hans Meningsfæller havde vist over for Kultusministerens Erklæring i Anledning af, at han ikke kunde modtage et Forslag, som var stillet i det andet Ting om Rentens Nedsættelse. Det forekommer mig nu, at denne Selvbeherstelse er af en ejendommelig Art. Jeg forstaar ikke, at det er i Overensstemmelse med virkelig Forhandling, at man saaledes paa Forhaand opgiver sine Ønsker og sine Krav, det turde jo dog være muligt, at adskillige af os haade her i denne Sal og i det andet Ting have adskilligt mere Kendskab til den Trang til Rentenedsættelse der kan være ude blandt Landbefolkningen i dens Helhed end den højtærede Kultusminister, hans Dygtighed i øvrigt usfortalt. Det er derfor lidt bekyndeligt, at man saaledes paa Forhaand uden videre opgiver sine Ønsker og Krav, saa meget mere som det maa erkendes, at de ere i meget høj Grad berettigede. Det er en Forhandlingsmaade, vi ikke kende til i dette Ting. Man har mangfoldige Gange i dette Ting sagt som saa: Landstinget fremsætter sine Krav, og jeg mener, det er rigtigt, at man handler paa denne Vis, at man fremsætter sine Krav, saa faar det andet Ting ogsaa fremsatte sine, og saa faa vi siden prøve en virkelig Forhandling, prøve, om vi kunne mødes. Men naar man saaledes paa Forhaand viser denne saakaldte Selvbeherstelse, saa kan jeg ikke se, at det er en Fremgangsmaade, der har noget med virkelig Forhandling at gøre.

Der var adskillige andre Bemærkninger, jeg har noteret, og som jeg kunde ønske at sige noget om, men af Henhyn til den fremrykkede Tid skal jeg forbigaa dem og kun tillade mig nogle faa Udtalelser i Anledning af de Bemærkninger, der ere fremsatte særlig af det ærede 6te Medlem for 2den Kredts (P. G. C. Jensen) om den Bevilling, der findes paa Finansministeriets Budget angaaende Nedsættelse af en Toldkommission. Det ærede 6te Medlem for 2den Kredts var ikke glad for den Bevilling. Jeg befinder mig i Modsetning til det ærede Medlem i saa Henseende. Jeg skal paa Forhaand indrømme, at jeg har ikke nogen særdeles Tro til disse Kommissioner. Jeg ser f. Eks. lidt skeptisk paa det Foredrag, der blev holdt i det andet Ting af det ærede Medlem fra Møen (Bojsen) ved Finanslovens 1ste Behandling; jeg ser lidt skeptisk paa de Udfigter, dette Medlem gav, idet han nemlig ikke stillede andre Udfigter for Reformarbejdet end Nedsættelsen af en saadan Kommission. Jeg har som sagt ikke nogen særlig stor Tro til Nytten eller Værdien af disse Kommiss-